

oud huis stekelbees

JONGE HELDEN

5
MAART
89

P A R A D E

OUD HUIS STEKELBEE

aanvang voorstelling 15.00 uur
einde omstreeks 16.00 uur

basisconcept
'PARADE' (1917)

scenario
PAUL POURVEUR

regie
GUY CASSIERS

vormgeving
PAT VAN HEMELRIJCK

dekorbouw
JOHAN DE WIT, KRIS PYPE, YVAN PYPE, HERMAN DE ROOVER

klank en licht
PHILIPPE DIGNEFFE, JORIS DURNEZ

muziek
JOHN GILBERT COLMAN

akteurs
DIRK BUYSE, LUK D'HEU, ANDRÉ SIMON, ROLANDE VAN DER PAAL

productie
OULD HUIS STEKELBEES

"AU THEATRE LES HOMMES RETROUVENT LA FEROCITE DES ENFANTS,
MAIS ILS ONT PERDU LEUR CLAIRVOYANCE"

OLD HUIS STEKELBEEES

OVER **Parade**

"SI J'AVAIS SU QUE C'ETAIT SI BETE, J'AVAIS AMENE LES ENFANTS"

Parijs. Op 18 mei 1917 gaat "Parade" er in première, temidden van de gruwelen van de eerste wereldoorlog. Diaghilev, directeur van 'Les Ballets Russes', brengt vier grote namen bij elkaar: Pablo Picasso ontwerpt en schildert het achterdoek en de dekors. Cocteau schrijft het scenario. Voor de koreografie tekent Leonide Massine en Erik Satie componeert de muziek.

De première veroorzaakt een ontlading op een moment van grote bedreiging: het Duitse leger ligt op 50 km. afstand. Het mooie ideaal van de vooruitgang is aan diggelen geslagen. Onder de noemer 'Dada' doorprikken kunstenaars, schrijvers, musici in verscheidene landen de hun omringende wereld. Hun toevallige associaties van woorden, klanken en beelden staan lijnrecht tegenover de alles verwoestende oorlog. 'Parade' ontketent een stroom van reacties in het Parijs, Frankrijk en Europa van toen. "Si j'avais su que c'était si bête, j'avais amené les enfants" schrijft Man Ray na het zien van het evenement. Later wordt 'Parade' erkend als een mijlpaal in de culturele ontwikkeling van de twintigste eeuw.

Anno 1989 ademt dit alles een nostalgische aantrekkingskracht uit. Nochtans is een historische reconstructie haalbaar noch wenselijk.

OHS kan zich uitstekend vinden in het idee van een samenwerking tussen artiesten uit verschillende domeinen rond één project. Vandaag heten die Paul Pourveur (scenario), Gilbert Colman (muziek) en Pat Van Hemelrijck (dekor). Guy Cassiers laat klank en beeld versmelten tot een kleurrijke constructie. Deze verscheidenheid werd in de cast doorgetrokken. Dirk Buysse staat voor de klassiek geschoolde acteur, Luc D'Heu is beeldend kunstenaar, André Simon straatartiest-jongleur en Rolande Van der Paal operazangeres.

Ook de oorspronkelijke geest van 'Parade' als een voorstelling die pertinent geen uitspraken over de

werkelijkheid wilde doen, heeft OHS bewaard. De voorstelling verwijst alleen maar naar zichzelf, naar theater maken en naar alle ingrediënten daarvan. Dit sluit wonderwel aan bij de parade als reclame-optocht van circusartiesten die hun beste beentje voorzetten en hun kunstjes laten zien als een voorafspiegeling van het fraais dat nog komen gaat. Achter dat soort opblazen van de werkelijkheid gaat meestal een immense leegte schuil.

'Parade' als een ode aan het theater maken, zo vertaalt OHS het historisch-dadaïstisch gegeven in een hedendaagse vorm.

"WAT KAN, DAT MAG, EN WAT NIET KAN, DAT MAG HELEMAAL" (Battus)

Paul Pourveur verschaft de acteurs woorden en zinnen die ze niet gebruiken om er wijzer van te worden, wel om er van te genieten : als iets leuk is, dan is het goed. Hij put hiervoor o.a. uit de 'Opperlandse Taal- en Letterkunde', de droomtaalkunde van de Nederlandse taalgeleerde Battus, alias H. Brandt Corstius. Ook gedichten en teksten van auteurs als Cocteau en Schwitters, worden verbonden met een hedendaags gegeven als de wetenschappelijk ontwikkelde leesmethode 'Letterstad'. Deze uiteenlopende taalverschijnselen passeren in de vorm van een parade de revue. Het publiek wordt vergast op woorden en zinnen die hun dagelijkse functie verliezen.

Tegelijk heeft Pourveur gezorgd voor een stevige structuur : de vier spelers vormen een gezin van toneelspelers die bedreigd worden door de piraten, een volkje dat absoluut niet van theater houdt. Deze twee lijnen - het gezin en de daarmee gepaard gaande perikelen en de angst van de acteurs voor het publiek - verbinden de verschillende fragmenten tot een hecht geheel.

De voorstelling verloopt - grof geschetst - in drie delen. In het eerste deel worden de componenten van de voorstelling afgetast. In het tweede deel proberen de acteurs met al hun energie, maar tegen elkaar in, de gunst van het publiek te verwerven. Hun gekrakeel mondt, in het derde deel, uit in klanken zonder betekenis maar met een grote zeggingskracht : de 'Ursonate' van Kurt Schwitters. Dit legendarisch gedicht is opgebouwd uit onverwachte en wonderlijke klanken. Variërend van eenzame noodkreten tot startende brommers. Razend en onheilspellend, maar ook droevig en zachtmoedig. Soms hilarisch, op andere plaatsen weer repetitief door de vele herhalingen van één en dezelfde klankenreeks.

De Duitse avant-garde kunstenaar Kurt Schwitters (1887-1948) experimenteerde jarenlang met dit lange fonetische klankgedicht, vooraleer het definitief op papier vorm te geven. Met de 'Ursonate' (1932) doet de dichter - beeldend kunstenaar een beroep op verborgen primaire emoties, zonder overigens een ideologische of anderssoortige boodschap te verkondigen.

"LE SEUL MUSICIEN QUI AVAIT DES YEUX"

De 'muziek' van 'Parade' refereert naar een tijds kader dat komponist Gilbert Colman ruimte geeft voor een hedendaagse bewerking. Diverse invloeden duiken op en worden met een zekere nonchalance, kwajongensachtigheid uitgevoerd. Net zoals Erik Satie een loopje neemt met de werkelijkheid en zijn kompositie opbouwt met allerhande geluiden als sirenes, tijpmachines, fluitjes, ... Voor O.H.S. is John Gilbert Colman een soort huiskomponist : zijn werk voor o.a. Pantarei, Erik De Volder, Oud Huis Stekelbees bewijst zijn originaliteit binnen de functionele teatermuziek.

"IK BEGIN MET MIJN SCHILDERIJ TE ORGANISEREN, EN DAARNA DENK IK ERAAN DE VOORWERPEN AAN TE DUIDEN" (J. Gris)

Pat Van Hemelrijck drukt een duidelijke stempel op de voorstelling. Hij 'misbruikt' ingrediënten uit de reclamewereld voor nieuwe 'assemblages'. In de geest van Picasso en Schwitters bezielt hij dingen en objecten, waardoor het decor een eigen leven begint te leiden.

EEN APPEL OP DE FANTASIE

In de voorstelling is er voor de (jonge) toeschouwer altijd wel één fascinerende invalshoek te vinden (zij het op gevoelsmatig of op cultuurhistorisch vlak). Maar hiernaast doen zowel de rol van de taal als de manier waarop het publiek aangesproken wordt, beroep op een soort 'invul'-fantasie. Zoals in het straattoneel is er een direct contact tussen de artiest en zijn toeschouwer. Bijzonder is dat de reclame hier gebruikt wordt als communicatiemiddel : de realiteit wordt verbloemd, de niets vermoedende voorbijganger overbluft. Het zijn evenveel aspecten waar kinderen dagelijks op straat, in tijdschriften, via de televisie, ... mee te maken krijgen.

LUIGI SNOZZI

ARCHITECTUUR VAN EEN RADICALE SCHOONHEID

VAN 3 FEBRUARI TOT EN MET 5 MAART 89
VAN DINSDAG TOT ZONDAG

VAN 14 TOT 18 UUR

LUIGI SNOZZI (1932) werd in Zwitserland geboren en studeerde architectuur aan de technische hogeschool van Zurich. In 1958 opende hij een eigen architectuurbureau in Locarno, in 1975 een tweede in Zurich. Zowat overal in Europa gaf hij voordrachten en seminaries. Omwille van zijn groot sociaal engagement en de hoge kwaliteit van zijn ontwerpen is Snozzi een architect van internationaal belang. In zijn architectuur en stedenbouwkundige ontwerpen gaat Snozzi steeds uit van de plaats, de "site". Snozzi's architectuur streeft naar een grote eenvoud, en zoals sommige van LeCorbusiers minder bekende Zwitserse architectuurrealisaties, vinden we ook bij Snozzi een gevoel van rust, bescheidenheid, vakmanschap, de sfeer van beton-brut. Het is echter niet alleen de keuze van het vocabularium, de elegante oplossingen, het vakkundig gebruik van materialen, de bevalligheid waarmee met kleur en ruimtelijke effecten wordt omgesprongen, die Snozzi's werk zo bijzonder maakt. Voor de architecten ("de school") van Ticino is Snozzi niet alleen een invloedrijk leraar en buitengewoon talentvol ontwerper, maar ook hun sociaal geweten. Snozzi is geen moralist maar gelooft dat architectuur een sociale kunst is. Om Snozzi's werk ten volle te appreciëren, is het nodig de passie te verstaan die hem beweegt te doen wat hij belangrijk acht voor de hele gemeenschap.

**een productie van het Architectuurmuseum Basel
ism Studio Snozzi
met de steun van de Zwitserse ambassade en
Pro Helvetia Zurich**

WAT KOMT IN DESINGEL

MAART

WO 15

LIEDER

**Barbara Hendricks
en Staffan Scheja**

VR 17, ZA 18

HOOGDAGEN

Koor en Orkest

La Petite Bande

o.l.v. **Sigiswald Kuijken**

Bach, Matthäus Passion

ZO 19

ZONDAGWERK

Studenten en leraars

kamermuziek KVMC

DI 21, WO 22, DO 23,

VR 24

DANS

Anne Teresa de Keersmaecker

en Rosas

Ottone, Ottone

APRIL

ZA 8

MUZIEK

Nieuw Belgisch Kamerorkest

o.l.v. **Jan Caeyers**

Jos Van Immerseel piano

Beethoven, Mozart, Brahms

ZO 9

JONGE HELDEN

Ateliers de la Colline

Soap

DI 11

MOZARTPIANO

Enesco Kwartet

Deszö Ranki piano

Mozart

WO 12, DO 13, VR 14,

ZA 15

THEATER

De Tijd

De reisleidster

ZO 16

ZONDAGWERK

Studenten en leraars

Kamermuziek KVMC

ZO 16

UIT DE MUNT

Symfonie-Orkest van de Munt

o.l.v. **Hans Zender**

Roland Hermann bariton

Dameskoor van de Munt

Varèse, Messiaen, Zender

DI 18

NIEUW BELGISCH KAMERORKEST

o.l.v. **Jan Caeyers**

Roel Dieltiens cello

Bartok, Tsjajkofsky, Haydn

ZO 23

JONGE HELDEN

Verrassing

DI 25 TOT ZA 28/05

ARCHITEKTUUR

TENTOONSTELLING

Paul Robbrecht en Hilde

Daem

WO 26

NIEUWE MUZIEK

De Nieuwe Muziekgroep

o.l.v. **Mark De Smet**

Bettina Denner mezzo

Brewaeyts, Murail, Nuyts

VR 28

LIEDER

Songmakers' Almanac

Boyhood's End

—PULLMAN—
PARK HOTEL
Antwerpen

1ste drank aan 1/2 prijs in de PULLMAN BAR
van het PULLMAN PARK HOTEL,
desguinlei 94,2018 Antwerpen
op vertoon van uw toegangskaart van DESINGEL

deSingel

deSingel wordt gesubsidieerd door
de Vlaamse Gemeenschap.

Dit seizoen werd mogelijk gemaakt
dankzij de steun van
Agfa-Gevaert
Gemeentekrediet van België
Knack
de Nationale Loterij
Opel-General Motors
De Standaard
en S.W.I.F.T.